

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Osijeku
Stalna služba u Belom Manastiru
31300 Beli Manastir, Kralja Tomislava 53

P-765/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Belom Manastiru, po sucu Suzani Nađ, u pravnoj stvari tužiteljice Marije Pap iz Zmajevca, M. Tita 191b, OIB: 51643865410, zastupane po punomoćniku Marijanu Belčić, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika OTP banka d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćniku Belizaru Tomaić, odvjetniku iz Osijeka, radi utvrđenja ništetnosti / isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 4.3.2026. godine u nazočnosti tužitelja i punomoćnika stranaka, 17.4.2026.

p r e s u d i o j e

I/. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 5. st.1. Ugovora o kreditu broj: 070124023126 AE sa sporazumom o prijenosu prava vlasništva na motornom vozilu radi osiguranja potraživanja, sklopljenog dana 24.01.2007. godine između tužitelja i tuženika, potvrđenog dana 29.01.2007. godine po javnom bilježniku Lidiji Perić iz Osijeka pod br. OU-131/07, u dijelu odredbe koji glasi:

Korisnik kredita se obvezuje platiti troškove odobravanja kredita jednokratno 2,99%(dvacijeladevedesetdevetposto) od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja odobrenog kredita.“

II/. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da tužiteljici Mariji Pap iz Zmajevca, M. Tita 191b, OIB: 51643865410, isplati iznos od 295,48 EUR (slovima: dvjesto devedeset pet eura i četrdeset osam centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 30.01.2007. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za

referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01.2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III/. Nalaže se tuženiku OTP banci d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da tužiteljici Mariji Pap iz Zmajevca, M. Tita 191b, OIB: 51643865410, isplati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 307,79 EUR (slovima: tristo sedam eura i sedamdeset devet centi), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 17.4.2026. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi putem svog punomoćnika navodi da je dana 24.1.2007. godine sa tuženikom sklopio Ugovor o kreditu br. 070124023126 AE sa sporazumom o prijenosu prava vlasništva na motornom vozilu radi osiguranja potraživanja, potvrđen dana 29.01.2007. godine po javnom bilježniku Lidiji Perić iz Osijeka pod brojem OU-131/07, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 16.335,00 CHF u protuvrijednosti kuna, obračunato po srednjem tečaju HNB na dan isplate, pod uvjetima i rokovima dogovorenim i utvrđenim ovim Ugovorom o kreditu. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 7 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima. Predmetnim tipskim Ugovorom u članku 5. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 2,99 % od ukupnog iznosa kredita, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Tuženik je prilikom isplate kredita dana 29.1.2007. godine naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 2.226,26 kn, a koja protuvrijednost, prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 295,48 eura. O ugovornoj odredbi za tzv „ulaznu naknadu“ nije se pojedinačno

pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o ulaznoj naknadi u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao nepripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takovu dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Stoga punomoćnik tužitelja predlaže donošenje presude kao u izreci ove odluke.

2. U svom odgovoru na tužbu punomoćnik tuženika smatra u cijelosti neosnovanim tužbeni zahtjev tužiteljice te predlaže odbijanje istog, kao i obvezivanje tužiteljice na naknadu troškova parničnog postupka tuženiku. Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare potraživanja. U odnosu na utuženi iznos koji se odnosi na isplatu temeljem navodno ništetne odredbe o ulaznoj naknadi, tuženik ističe kako je iznos ulazne naknade točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl. 5. te je u Ugovoru navedeno da naknada za obradu kreditnog zahtjeva iznosi 2,99 % od iznosa odobrenog kredita, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Smatra da su sporne odredbe dovoljno jasne i razumljive te da nisu nepoštene, a niti ništetne. Tuženik ne osporava kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 295,48 eura, međutim osporava deklaratorni dio istog. Stavlja prigovor previsoko naznačene vrijednosti predmeta spora te predlaže sudu utvrditi vrijednost predmeta spora na iznos od 295,48 eura.

3. Sud je proveo dokaze uvidom u dopis OTP banke d.d. od 17.7.2024. (list 5 spisa), u Ugovor o kreditu broj 070124023126AE sklopljen između stranaka dana 24.1.2007. (list 6-9 spisa), uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u e-spisu (list 92-94 i 102-157 spisa), čitanjem zapisnika ovog suda od 19.1.2026. (list 162-163 spisa), te uvidom u zahtjev za dostavu podataka od OTP banke od 10.6.2024.(list 164 spisa), te saslušanjem tužiteljice na ročištu od 4.3.2026. (list 165-166 spisa).

4. Uvidom u Ugovor o kreditu 070124023126AE sklopljen između stranaka dana 24.1.2007. (list 6-9 spisa), a koji je ovjeren kod javnog bilježnika Lidije Perić iz Osijeka, pod brojem OU-131/07 dana 29.1.2007. sud je utvrdio da su u točki 5.1. ugovoreni troškovi odobravanja kredita (troškovi obrade zahtjeva, skrbi oko osiguranja i rezerviranja sredstava kao i administrativnih i drugih radnji), - jednokratno, 2,99% od iznosa odobrenog kredita, unaprijed, a najkasnije prije korištenja kredita.

5. Uvidom u dopis OTP banke od 17.7.2024. (list 5 spisa), sud je utvrdio da je dana 29.1.2007. tužiteljici po predmetnom kreditu naplaćen trošak obrade kredita u iznosu od 2.226,26 HRK. Trošak kreditne usluge iznosio je 2,99 % od iznosa odobrenog kredita.

6. Na pripremnom ročištu održanom dana 19.1.2026. sud je odlučio o prigovoru tuženika na naznačenu vrijednost predmeta spora te je procesnim rješenjem utvrdio vrijednost predmeta spora na iznos od 295,48 EUR, jer je deklaratorni zahtjev istaknut u tužbi trebao poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu te se stoga ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora.

7. Saslušanjem tužiteljice Marije Pap na ročištu održanom 4.3.2026. godine (list 165-166 spisa) sud je utvrdio da je ista Ugovor o kreditu sklopila sa tuženikom krajem siječnja 2007. godine i to iz razloga što je imala namjeru kupiti osobni automobil za vlastite potrebe. Bila je zaposlena u Osnovnoj školi u Zmajevcu, ali joj se većina posla odvijala u Belom Manastiru te joj je bio potreban osobni automobil, a s obzirom da u to vrijeme nisu postojale redovne autobusne linije iz Zmajevca za Beli Manastir i nazad. Tužiteljica se prvo obratila Auto kući Ford u Osijeku jer je imala namjeru kupiti osobni automobil marke Ford Fiesta te su je oni izvijestili da surađuju sa Addiko bankom u kojoj je kamatna stopa veća nego u OTP banci pa je tužiteljica zaključila da joj je bolje otići u OTP banku i s njima sklopiti Ugovor o kreditu. Ugovor o kreditu sklopila je u CHF valuti. Bila je sretna što je kamata bila mala, a nije mogla predvidjeti da će rate kredita rasti. Početna rata kredita joj je bila oko 1.051,00 kuna, a zadnja preko 1.600,00 kuna i to 57 puta. Nije imala mogućnosti pregovarati o ugovornim odredbama. U banci ju je već dočekao pripremljeni i napisani ugovor koji nije detaljno pročitala prije potpisivanja jer ranije nikada nije imala loših iskustava sa bankama, a također je dizala kredite. U banci je nisu unaprijed upozorili da će morati platiti naknadu za korištenje odobrenog kredita, već su joj to rekli kad je već potpisala ugovor. Tada joj je djelatnik banke rekao da mora platiti još nekih 2.300,00 kuna te ona taj iznos nije niti imala pa ga je pozajmila od majke. Tužiteljica nije imala otvoren OPG, niti obrt u to vrijeme, a niti je bila član uprave nekog trgovačkog društva ili poduzeća. Imala je svoju čistu plaću koju je zarađivala u Osnovnoj školi.

8. Iskazu tužiteljice sud je u cijelosti povjerovao, cijeneći njezin iskaz istinitim i uvjerljivim te u skladu sa drugim provedenim dokazima. Tužiteljica je imala status potrošača u smislu odredbe čl. 3. st.1. Zakona o zaštiti potrošača (N.N.79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09 – dalje ZZP/07) prema kojoj je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhu koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz predmetnog ugovora o kreditu razvidno je da je tužiteljica isti sklopila kao fizička osoba u svrhu kupovine motornog vozila za vlastite potrebe pa je tužiteljica svoje potrošačko svojstvo dokazala navedenim ugovorom o kreditu i vlastitim iskazom.

9. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03, dalje: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi

unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Isto propisuje i odredba članka 49. ZPP-a. Tuženik tu činjenicu uopće nije dokazivao.

10. Prema odredbi članka 328. Zakona o obveznim odnosima pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi te je to pravo neograničeno. Na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozvati svaka zainteresirana osoba (čl. 327. st. 1. ZOO-a). Zbog navedenog, zahtjev čiji predmet je utvrđenje da su pojedine ugovorne odredbe ništetne i zabrana njihovog korištenja, ne zastarijeva. Dužnost povrata plaćenog temeljem ništetne odredbe o jednokratnoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva proizlazi iz članka 323., članka 1111., članka 1115., te članka 1046. Zakona o obveznim odnosima (N.N. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18).

11. Glede istaknutog prigovora zastare za istaći je i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. godine zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO/05 (čl.104. st. 1. ZOO/91), kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi. Stoga se ukazuje neosnovanim prigovor zastare istaknut od strane tuženika i to kako u odnosu na glavnica, tako i kamate koje zastarijevaju tek zastarom glavnog potraživanja.

12. Prema odredbi članka 93/13/EEZ čl. 5. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Direktivom 93/13 EEZ od 5.travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke. Prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva. Naime, iz toga slijedi da je tužiteljici trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora o jednokratnoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva kako bi ona mogla predvidjeti posljedice koje iz sporne odredbe proizlaze. Stoga se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužiteljice jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u postupku obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

13. Nesporno je da je prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita tuženik imao određene troškove, ali ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu bili "pokriveni" stvarni troškovi tuženika jer tuženik nije naveo koji su to objektivno nastali konkretni troškovi i u kojem iznosu koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita.

14. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sud je stekao uvjerenje da tužiteljica nije mogla pregovarati o spornoj odredbi o jednokratnoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom, već joj je ta odredba ponuđena u unaprijed formuliranom tzv. tipskom ugovoru. Naknada nije ugovorena u dobroj vjeri te je prouzročila neravnotežu na štetu tužiteljice kao korisnika kredita. Sporna odredba, iako jasna i uočljiva, bila je unaprijed formulirana od strane banke te na nju tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja pa je stoga takva odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i uzrokovala je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to neovisno o visini iznosa naknade. Nadalje, tužiteljici nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu kreditnog zahtjeva i upravljanje kreditom (Rev-673/23 od 13.2.2024). Stoga je takva odredba ništetna te je tuženik sukladno čl. 323. ZOO-a dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužiteljica ima pravo na povrat naknade za obradu kredita, pri čemu je između stranaka nesporno da je naknada naplaćena dana 29.1.2007. u iznosu od 2.226,26 HRK, a što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 295,48 EUR. Stoga je odlučeno kao u točki I/ i II/ izreke ove presude.

15. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. ZOO-a. U konkretnom slučaju utvrđena je ništetnost ugovornih odredbi zbog povrede načela savjesnosti i poštenja već u predugovornoj fazi sklapanja ugovora što podrazumijeva nesavjesnost, slijedom čega tužiteljici primjenom članka 1115. ZOO-a pripada pravo na zatezne kamate od dana plaćanja naknade. Prema stajalištu VS RH (Revd-1294/2021 od 12.10.2021.) savjesnost se prosuđuje prema okolnostima svakog pojedinog slučaja, a time što je u ovom slučaju utvrđeno da su odredbe nepoštene, podrazumijeva se nesavjesnost banke kao kreditne institucije. Tužiteljici je naknada naplaćena 29.1.2007. godine, te je stoga sud dosudio zatezne kamate sukladno postavljenom tužbenom zahtjevu od 30.1.2007. pa nadalje do isplate.

16. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi sa odredbom čl. 155. Zakona o parničnom postupku (N.N. 53/91., 91/92., 112/99, 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08, 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 70/19 , 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje ZPP) te je sud, imajući u vidu vrijednost predmeta spora i važeću Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika punomoćniku tužitelja priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura, trošak sastava podneska od 17.6.2025. u iznosu od 50,00 eura, te troškove zastupanja na ročištima od 19.1.2026. i 4.3.2026. u pojedinačnom iznosu od 50,00 eura, trošak

pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 25,00 eura ili ukupno 225,00 eura + PDV od 25 % u iznosu od 56,25 eura, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eura i na presudu u istom iznosu, odnosno sveukupno 307,79 EUR. Sud punomoćniku tužitelja nije priznao zatraženi trošak podneska od 3.3.2026. jer se podnesak sa tim datumom ne nalazi u sudskom spisu, kao niti dopis tuženiku od 10.6.2024., a koji dopis nije bio potreban za vođenje ovog parničnog postupka. Stoga je odlučeno kao u točki III/ izreke ove presude.

Beli Manastir, 17.4.2026.

S u d a c :
Suzana Nađ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana primitka iste, nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda.

Dostaviti:

1. Tužiteljici putem punomoćnika
2. Tuženiku putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-30886-b7927**

Kontrolni broj: **0cb22-05a60-211df**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.